

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Det Europæiske Civilretlige Atlas](#) > [Den Europæiske Kendelse Til Sikring Af Bankindeståender](#) > France

Den europæiske kendelse til sikring af bankindeståender

Frankrig

Frankrig

FIND KOMPETENTE DOMSTOLE/MYNDIGHEDER

Søgeværktøjet nedenfor vil hjælpe dig med at finde den eller de domstole/myndigheder, der er kompetente for et specifikt europæiske retligt instrument. Vi har gjort alt for at sikre, at resultaterne er så nøjagtige som muligt, men der kan være exceptionelle sager om fastlæggelse af kompetence, som ikke nødvendigvis er dækket.

Artikel 50, stk. 1, litra a) – Retter, der er kompetente til at udstede en europæisk kontosikringskendelse

Fogedretsafdelingen ved retten i første instans (Le juge de l'exécution du tribunal de grande instance). Når kreditor har fået et officielt bekræftet dokument, er det fogedretsafdelingen ved retten i første instans, der har kompetence til at udstede en europæisk kontosikringskendelse.

Artikel 50, stk. 1, litra b) - Myndighed, der er udpeget som kompetent til at indhente kontooplysninger

Fogeden.

Artikel 50, stk. 1, litra c) – Metoder til at indhente kontooplysninger

Fogeden har bemyndigelse til at indhente oplysninger i FICOBA-registret (centralt register over alle bankkonti og lignende, som indehaves af en person på fransk område).

Artikel 14, stk. 5, litra a) og b), finder anvendelse: Banker har på anmodning af oplysningsmyndigheden pligt til at oplyse, om debitor har en konto hos dem. Den samme myndighed skal have adgang til relevante oplysninger, hvis offentlige myndigheder eller forvaltninger har disse oplysninger i registre e.l.

Fransk lovgivning indeholder allerede bestemmelser om en sådan adgang til oplysninger om debtors konti, når kreditor har et fuldbyrdelsesgrundlag (artikel L. 152-1 og L. 152-2 i lov om civil tvangsfuldbyrdelse (code des procédures civiles d'exécution – CPCE).

FICOBA-registret (Fichier national des comptes bancaires et assimilés), som blev oprettet i 1971 og forvaltes af generaldirektoratet for de offentlige finanser, registrerer konti af enhver art (bank-, postgiro- og opsparingskonti osv.) og giver godkendte personer oplysninger om konti, der indehaves af en person eller et selskab.

Indførelsen i dette register sker ved åbningen af en konto. Ved åbningen af kontoen oplyser den forvaltende finansielle institution kontohaveren om indførelsen i FICOBA. Anmeldelser om åbning, lukning eller ændring af konti skal indeholde følgende oplysninger:

navn og adresse på den finansielle institution, som forvalter kontoen

kontoens nummer, art, type og kendetegn

dato og den anmeldte handlings art (åbning, lukning, ændring)

kontohaverens fulde navn, fødselsdato og fødested, adresse plus enkeltmandsvirksomheders SIRET-nummer

juridiske personers navn, juridiske form, SIRET-nummer og adresse.

Registret indeholder ingen oplysninger om de transaktioner, der er foretaget på kontoen, eller om saldoen.

Det er generaldirektoratet for offentlige finanser (Direction Générale Finances Publiques), der foretager indførslerne ved modtagelse af anmeldelsen fra den finansielle institution, som har foretaget åbningen, ændringen eller lukningen af kontoen. Civilstandsoplysninger om personer bekræftes af INSEE, og DGFIP bruger SIRENE-registret til at bekræfte og ajourføre oplysningerne til identifikation af juridiske personer.

[Find en foged](#)

Artikel 50, stk. 1, litra d) – Retter, for hvilke et afslag på at udstede en europæisk kontosikringskendelse kan indbringes

Appeldomstolen (Cour d'appel).

Artikel 50, stk. 1, litra e) – Myndigheder, der er udpeget som kompetente til at modtage, fremsende og forkynde europæiske kontosikringskendelser og andre dokumenter

Fogeden.

Artikel 50, stk. 1, litra f) – Myndighed, der har kompetence til at fuldbyrde europæiske kontosikringskendelser

Fogeden.

Artikel 50, stk. 1, litra g) – I hvilket omfang kan fælles konti og forvaltningskonti sikres?

I tilfælde af sikring af en fælles konto skal det meddeles begge kontohavere. Såfremt fogeden ikke kender de fælles indehaveres identitet og adresse, anmodes banken om selv at oplyse dem om sikringen og størrelsen af den krævede sum, således at de i givet fald kan gøre deres rettigheder til kontoen gældende og navnlig opnå ophævelse for så vidt angår deres andel af fællesejet, hvis det drejer sig om udelelige beløb.

Fristen for at gøre indsigelse mod denne foranstaltning træder først i kraft, når medindehaveren af den fælles konto har fået meddelelse herom.

Når en konto (også fælles), hvortil der indbetales fortjeneste og løn fra en ægtefælle, der har fælleseje, sikres som garanti for en fordring, der er opstået som følge af ægtefællen, skal der i henhold til artikel R. 162-9 i CPCE straks stilles et beløb til rådighed for ægtefællen med fælleseje, som efter dennes valg svarer til størrelsen af den indbetalte fortjeneste og løn i måneden forud for sikringen, eller til størrelsen af den gennemsnitlige månedlige fortjeneste og løn, som er indbetalt i tolv måneder forud for sikringen.

Det påhviler kreditor at identificere debitorægtefællens indkomst på den konto, der skal sikres. Kontoen kan naturligvis sikres i sin helhed, hvis der kun indbetales indtægter fra debitorægtefællen, selv om det skulle dreje sig om en fælles konto.

Med hensyn til forvaltningskonti kendes dette begreb ikke som sådan i fransk ret.

Princippet om generel panteret forbyder at kontosikre bankindeståender, som debitor måtte være i besiddelse af på tredjemands vegne, og som ikke tilhører ham personligt, eller som måtte være deponeret hos ham.

Hvis midler, som ikke tilhører den erhvervsdrivende, står på en særlig konto, der gør det muligt uden tvivl at

fastslå, at de tilhører tredjemand, vil disse midler ikke være omfattet af kreditors retsforfølgning, selv om den erhvervsdrivende er kontohaver og eneste kreditor ved tilbagebetaling af disse beløb. Det samme gælder for beløb, der er deponeret af en notar på en særlig konto i Caisse des dépôts et consignations eller af en ejendomsmægler eller af en forretningsfører for ejendomsfællesskaber.

Artikel 50, stk. 1, litra h) – Regler, der finder anvendelse på beløb, der ikke kan gøres udlæg i

Der findes to ordninger i national lovgivning med samme formål, men med forskellig funktionsmåde: udlægsfritagne banksaldi, som der automatisk ses bort fra ved udlæg, og overførsel af fritagelse for udlæg, som kræver en anmodning fra debitor og bevis for, at kontoen krediteres gennem fordringer, der ikke kan gøres til genstand for udlæg.

1) Udlægsfritagne banksaldi

I medfør af artikel L. 162-2 i CPCE stiller meddebitor en sum inden for rammerne af kreditsaldoen på kontoen/kontiene, der er nødvendig til livets ophold, til rådighed for debitor, som er en fysisk person, idet dette beløb svarer til det faste beløb for en enlig ydelsesberettiget person, jf. artikel L.162-2 i lov om sociale indsatser og familien (code de l'action sociale et des familles) (mindsteindkomsten RSA socle = 524,68 EUR ifølge dekret 2016-538 af 27. april 2016).

Ifølge artikel R. 162-2 i samme lov er det ikke nødvendigt for debitor at anmode om iværksættelsen af denne ordning: Banken underretter straks debitor om, at det beløb, der er fritaget for udlæg, er stillet til rådighed. I tilfælde af flere konti sker tilrådighedsstillelsen med hensyn til samtlige kreditsaldi, og beløbet fratrækkes fortrinsvis anfordringsindskud. Banken underretter ligeledes straks fogeden om, hvilket beløb der stilles til rådighed for debitor, og om hvilke(n) konto/konti tilrådighedsstillelsen sker på. I tilfælde af udlæg i konti åbnet hos forskellige finansielle institutioner bestemmer fogeden hvilke(n) meddebitor(er), der skal stille minimumsindkomsten (RSA bancaire) til rådighed, samt de nærmere betingelser for denne tilrådighedsstillelse.

I henhold til samme lovs artikel R. 162-3 stilles dette beløb til rådighed for debitor i en måned, der regnes fra udlægget.

2) Overførsel af fritagelse for udlæg

En sådan anmodning fra debitorens side giver kun mening, hvis de udlægsfritagne beløb overstiger den banksaldo, der ikke kan gøres til genstand for udlæg.

I henhold til artikel L.112-4 i CPCE kan de udlægsfritagne fordringer, hvor beløbet indbetales på en konto, fortsat ikke gøres til genstand for udlæg. Det præciseres i den samme lovs artikel R. 112-5, at når en konto krediteres for et skyldigt beløb, der helt eller delvis ikke kan gøres til genstand for udlæg, overføres den manglende udlægsmulighed tilsvarende til kontoens saldo.

Samme lovs artikel R. 162-4 fastsætter, at når udlægsfritagne beløb hidrører fra fordringer med periodisk forfald såsom aflønning, alderspension, børnetilskud eller arbejdsløshedsydelse, kan kontohaveren mod dokumentation af beløbenes oprindelse anmode om omgående tilrådighedsstillelse med fradrag af de transaktioner, der er debiteret kontoen siden den sidste betaling af den fordring, som ikke kan gøres til genstand for udlæg. Der sigtes mod to typer beløb: udlægsfritagne ydelser, såsom mindsteindkomsten RSA, og indkomster, der kan gøres udlæg i med de begrænsninger og på de betingelser, som gælder for udlæg i indkomst, jf. arbejdsloven (code du travail). Kassationsdomstolen er af den opfattelse, at manglende udlægsmulighed vedrører alle midler, der er akkumuleret på bankkontoen og ikke kun den sidste indbetaling, der er foretaget (anden afdeling for civilsager, 11. maj 2000, nr. °98.11-696). Ud fra en praktisk synsvinkel er denne regel vanskelig at gennemføre, når der ligeledes er indgået beløb på kontoen, som der helt eller delvis kan gøres udlæg i.

De reguleringstransaktioner, der foretages 15 dage efter udlægget, tages ikke i betragtning ved bestemmelsen af det beløb, som kan gøres til genstand for overførsel af fritagelse for udlæg (artikel R. 162-4, stk. 2, i CPCE).

Debitor kan til enhver tid anmode om at få stillet de udlægsfritagne beløb til rådighed, selv før udløbet af reguleringsfristen på 15 dage; betalingen til vedkommende foretages omgående. Kreditor bliver først underrettet om tilrådighedsstillelsen, når den pågældende i givet fald fremsætter sin betalingsanmodning. Kreditor har herefter 15 dage til at gøre indsigelse mod det beløb, der er stillet til rådighed for debitor, og den

kontering, der er foretaget heraf (slutningen af artikel R. 162-4 i CPCE).

Med hensyn til beløb hidrørende fra en udlægsfritaget engangsfordring kan debitor i henhold til artikel R. 162-5 i CPCE mod dokumentation af beløbenes oprindelse anmode om, at beløbet stilles til hans/hendes rådighed efter fradrag af de beløb, som er debiteret kontoen siden den dag, hvor fordringen er indført. Der kan f.eks. være tale om en efterbetaling af løn eller en ydelse ved dødsfald (som ikke kan gøres til genstand for udlæg i henhold til socialsikringslovens artikel L. 361-5 (code de la sécurité sociale). Tilrådighedsstillelsen af disse beløb udsættes til udløbet af fristen på 15 dage, jf. artikel L. 162-1 i CPCE, med henblik på regulering af de igangværende transaktioner. Debitor kan altid anmode fogedretten om at få stillet de tilbageholdte beløb til rådighed tidligere mod dokumentation af, de ikke kan gøres til genstand for udlæg. I en sådan situation høres kreditor.

Artikel 50, stk. 1, litra i) – Gebyrer, der opkræves af banker for gennemførelse af tilsvarende nationale kendelser eller for afgivelse af kontooplysninger, og oplysning om, hvem der skal betale disse gebyrer

Den nationale lovgivning indeholder ingen særlige bestemmelser om regulering af gebyrer for gennemførelse af sikringskendelser. Derimod fastsættes det i den franske lov om monetære og finansielle anliggender (code monétaire et financier) vedrørende gebyrer ved udlæg i fremtidig indkomst, som påhviler debitor og kontohaveren, der er genstand for et sådant udlæg, at disse gebyrer skal være anført i listen over de betegnelser, som kreditinstitutterne skal benytte i deres prisopslag, der stilles til kundernes rådighed ([artikel D. 312-1-1](#)).

Desuden oplyses kunden på forhånd gratis om disse gebyrer ([artikel R. 312-1-2](#)) i overensstemmelse med [artikel L. 312-1-5](#), hvori det fastsættes, at disse oplysninger skal gives via kontoudtoget, og at debiteringen tidligst kan finde sted 14 dage efter datoen for kontoudtoget. Det ser ud til, at den enkelte bank frit kan fastsætte disse gebyrer, der skal betales af debitor og kontohaveren (omkring 80-150 EUR).

De gebyrer for at give kontooplysninger, som banken eventuelt opkræver af den foged, der har til opgave at gennemføre foranstaltningen, vil blive inkluderet i de omkostninger, der principielt pålægges debitor (se det foregående svar).

Eksempelvis varierer det gebyr, som anvendes af franske banker, mellem 78 og 111 EUR.

Artikel 50, stk. 1, litra j) – Skalaen for de gebyrer eller det andet sæt regler, der fastsætter de gældende gebyrer, som opkræves af en myndighed eller et andet organ, der er involveret i behandling eller fuldbyrdelse af kontosikringskendelser

Fogederne opkræver gebyrer for fuldbyrdelse af en kontosikringskendelse i overensstemmelse med den gældende nationale skala. Den kan opsummeres som følger: de samlede omkostninger ved proceduren (herunder ændring af kontosikringskendelsen til udlæg) varierer mellem 166,19 og 397,88 EUR alt efter størrelsen af den omhandlede fordring.

Endvidere indgår kontosikringsdokumentet vedrørende fordringer i de ydelser, der er nævnt i artikel A 444-16 i handelsloven (code de commerce), og giver dermed anledning til et gebyr for at anlægge søgsmål. Størrelsen af dette gebyr er fastsat i bekendtgørelsens artikel A 444-15. Hvis det skyldige beløb er på 76 EUR eller derunder, er gebyret for anlæggelse af søgsmål fastsat til 4,29 EUR, og over tærsklen på 76 EUR er den proportional med det skyldige beløb efter følgende skala, dog højst 268,13 EUR:

BEREGNINGSGRUNDLAG (skyldigt beløb)	GÆLDENDE TAKST
Fra 0 til 304 EUR	5,64 %
Fra 305 til 912 EUR	2,82 %
Fra 913 til 3 040 EUR	1,41 %

Over 3 040 EUR

0,28 %

Gebyret for anlæggelse af søgsmål kan kun opkræves én gang i forbindelse med inddrivelse af den samme fordring.

Det skal betales af debitor, såfremt debitor skal betale omkostningerne til den foranstaltning, det dækker, og af kreditor i alle andre tilfælde.

Fogeden beholder gebyret, uanset resultatet af inddrivelsesforsøget.

Alt efter om omkostningerne til foranstaltningen påhviler debitor eller kreditor, modregnes de i det honorar, der er fastsat i henholdsvis artikel A. 444-31 eller artikel A. 444-32.

Endelig er samtlige anmodninger, der fremsættes inden for rammerne af artikel L. 152-1 og L.152-2 i lovbogen om civilretlig tvangsfuldbyrdelse (Code des procédures civiles d'exécution) fastsat til 21,45 EUR uden afgift (jf. handelslovbogens artikel A.444-43 (Code de commerce), lov nr. 151). Det drejer sig om undersøgelser foretaget af statslige forvaltninger, regioner, departementer og kommuner, virksomheder, der er koncessioneret eller kontrolleret af staten, regioner, departementer og kommuner, offentlige foretagender eller organer kontrolleret af forvaltningsmyndigheden eller foretagender, som ifølge lovgivningen har ret til at have indlånskonti. Denne takst gælder for søgning i FICOPA.

Artikel 50, stk. 1, litra k) – Er tilsvarende nationale kendelser tildelt en rang?

Sikringen er ikke tilstrækkelig til at forbyde konkurrerende krav med forbehold for den første kreditors fortrinsret. Det forhold, at fordringen er sikret, bevirker ikke, at en anden kreditor forhindres i at fremskynde en anden tvangsfuldbyrdsforanstaltning, men denne vil kun få virkning, hvis den første ikke realiseres.

Når sikringen vedrører en fordring i form af en sum penge, virker den i henhold til artikel L. 523-1 i CPCE som en deponering, jf. artikel 2350 i den civile lovbog (code civil), dvs. at pengene øremærkes til et særligt formål med en fortrinsret, jf. artikel 2333 i den civile lovbog vedrørende panteret. Sikringen giver dermed kreditor en "rettighed" som panthaver (dvs. retten til at blive fyldestgjort før de øvrige kreditorer). Dermed behøver kreditor ikke frygte konkurrence fra usikrede kreditorer (dvs. kreditorer, som ikke har nogen særlig sikkerhed) og heller ikke fra kreditorer, der står efter ham/hende. Derimod har kreditorer med en fortrinsret over hans/hendes egen ret forrang, f.eks. lønmodtageres "superfortrinsret", retsomkostningers fortrinsret eller statskassens generelle fortrinsret.

Foretages der flere kontosikringer den samme dag, fordeles de sikrede beløb forholdsmæssigt, uden at tage hensyn til eventuelle fortrinsrettigheder (kassationsdomstolens udtalelse, 24. maj 1996, nr. 09-60.004).

Artikel 50, stk. 1, litra l) – Retter eller fuldbyrdelsesmyndighed, der har kompetence til fastsættelse af retsmidler

Den kompetente ret, der kan tilbagekalde kontosikringskendelsen og træffe afgørelse om, at tvangsfuldbyrdelsen af sikringskendelsen skal begrænses eller bringes til ophør, og træffe afgørelse om, at tvangsfuldbyrdelsen af sikringskendelsen er i strid med den offentlige orden og af denne grund skal bringes til ophør, er fogedretsafdelingen ved retten i første instans (juge de l'exécution du tribunal de grande instance).

Artikel 50, stk. 1, litra m) – Retter, hvortil en klage skal indgives og eventuelle frister herfor

Den ret, der har kompetence til at behandle appeller af afgørelser truffet i henhold til artikel 33, 34 og 35, er appeldomstolen. Appelfristen er 15 dage. Denne frist løber fra dagen for kvittering for modtagelse af det anbefalede brev med afgørelsen fra fogedretten, som justitskontoret har sendt til parterne.

Hvis der ikke kvitteres for modtagelse, skal fogedrettens afgørelse forkyndes af en stævningsmand på parternes initiativ, og fristen løber herefter fra datoen for forkyndelsen af afgørelsen.

Artikel 50, stk. 1, litra n) – Retsafgifter

Der skal ikke betales afgifter for at indgive en anmodning med henblik på at opnå en kontosikringskendelse og heller ikke for at indgive appel.

I henhold til artikel L. 512-2 i CPCE skal udgifter forårsaget af sikringsforanstaltningen betales af debitor, medmindre andet besluttet af retten ved sagens afslutning. Retten udarbejder en liste over, hvad der skal medtages i de forfaldne omkostninger, og bestemmer, hvem der skal betale dem.

Hvis retten træffer afgørelse om ophævelse, kan kreditor endvidere ifølge ovennævnte artikel dømmes til at betale erstatning for den skade, sikringsforanstaltningen har forårsaget. Ifølge retspraksis kræves det ikke, at der konstateres forsømmelse for at iværksætte denne erstatningspligt (den franske kassationsdomstols anden afdeling for civilsager, 29. januar 2004, nr.°01-17.161, og anden afdeling for civilsager, 7. juni 2006, nr.°05-18.038).

Artikel 50, stk. 1, litra o) – Sprog, der accepteres ved oversættelse af dokumenter

Der accepteres ikke andre sprog end fransk.

■ Sidste opdatering: 01/06/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af de respektive EU-lande. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Europa-Kommissionen påtager sig ingen form for ansvar for oplysninger eller data, der optræder i nærværende dokument, eller hvortil der henvises heri. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.